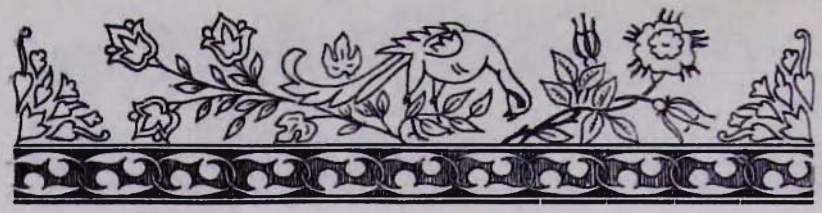

80. ՊԸԵԼ ՂԱՐԱԴԱՂՅՈՒՑ ՀԱՔՅԱԹԸ

[Զին քարշ տալը]

Իլալ ա չիլալ մին մարթ։ Էս մարթս քյինացալ ա տրեսալ մին ծի առտն ինկյած օտում ա։ Էն ծիյին կլխին էլ վրեր ճանճը քյունում ա իլալ նստում, ծին էլ կլխավ ա իլալ անում։ Էն մսրթը ասալ ա. «Ա՜ տղա, էս ծիյին եշի է՞, ասում ըմ՝ թա. «ինձ դոդը՞ս»։ Թա. «Գոդըմ»։ Ասում ըմ. «Մեր շենին քյոխան դոդը՞ս»։ Թա. «Գոդըմ»։ Ասում ըմ թա. «Մեր հարսը դոդը՞ս»։ Թա. «Գոդ ըմ»։ Նա ասալ ա, թա. «Պիրեքյ ըսպանենքյ»։ Թա. «Հա՜»։ Քաշ ըն տվալ, թա. «Դե վի՜, վի՜, առտը ճմռռեց, էն ղոլավը քաշ տվեքյ»։ Էն ղոլավն ըն քաշ տվալ, թա. «Դե վի՜, վի՜, առտը ճմռռեց, էն ղոլավը քաշ տվեքյ»։ Ըստեղ առտը խարաբցրալ ըն, տիրա՜ալ ընդեղ։

Աստվածանից իրեք խնձոր վեր ինգյնի. մինն՝ ասողին, մինը՝ ղսողին, մինը՝ չիլսողին։